

9 771407 993004 19

2015. gada 8. – 21. maijs

“KAUT BEIDZOT VARNEŠI SĀKTU DOMĀT PAR OKUPĀCIJAS SEKU NOVĒRŠANU!”

4. MAIJA PIKETS PIE LATVIJAS NACIONĀLĀ TEĀTRA

4. maijā pie Latvijas Nacionālā teātra notika Valtera Rudziša rīkotais pikets ar devīzi: “Kaut beidzot varneši sāktu domāt par okupācijas seku novēršanu!” Pasākuma vieta un laiks nebija izraudzīti nejauši – tobrīd teātrī notika svinīgā sēde par godu Neatkarības atjaunošanas deklarācijas pieņemšanas 25. gadadienai.

Uz svinīgo sēdi Latvijas Nacionālajā teātrī ieradās gan esošie, gan bijušie Saeimas deputāti, valdības locekļi, politiķi, pazīstami sabiedriskie darbinieki, kultūras pārstāvji, arī ārvalstu diplomāti. Šie augstie viesi, dodoties uz teātri, bija spiesti iziet cauri vai noiet garām dažu desmitu cilvēku lielam protesta piketam un apskatīt plakātus ar trāpīgiem tekstiem.

Viens no piketētājiem bija Kazimīrs Džaparovs – latviešu tautas draugs, Latvijas patriots. Viņš nav latvietis, bet ir karaīms, tomēr iestājas par latviešu tiesībām dzīvot pietiesi brīvā Latvijā.

Vislielākais grēks – NECĪNĪTIES PAR TAISNĪGUMU!

Saruna ar Kazimīru Džaparovu

DDD: *Kāpēc jūs nolēmāt piedalīties piketā, kurā tiek pieprasīts novērst okupācijas sekas – tādat veikt deokupāciju, dekolonizāciju, debolševizāciju?*

Kazimīrs Džaparovs: Es to uzskatu par savu pienākumu, jo dzīvoju šeit, Latvijā. Diemžēl 4. maijs – tā ir tikai formāla jubileja, jo 25 gadu laikā nekas nav ticis darīts, lai novērstu okupācijas sekas. Okupanti vēl joprojām brādā Latvijas zemi.

No pūļa: Viena okupācija nav beigusies, kad otra jau ir sākusies...

Kazimīrs Džaparovs: Tieši tā, un okupanti joprojām parazitē uz latviešu tautas kakla. Bet latvieši neko nedara, lai to izbeigtu, tikai gaida, ka kāds cits kaut ko izdarīs – valdība u.tml., bet tas nenotiek. Lai gan tieši ikdienā vajadzētu darīt visu, lai viņi – okupanti un kolonisti – paši muktu prom no šejienes, nevis jāgādā viņiem paradīze Latvijā.

Kamēr latvieši paši piekāpsies – gan valodas ziņā, gan sadzīvē, dodot viņiem šeit visādas privilēģijas, nekas labs nebūs. Būtiski ir nemaksāt šeit dzīvojošiem okupantiem pensijas no valsts budžeta, bet mums visādi gudrinieki ir nosprieduši, ka mūsu pienākums ir no mūsu nodokļu maksātāju naudas maksāt vēl tiem, kuri nesaņem pensijas no Krievijas, tādat atņemt latviešiem un dot okupantiem. Kā var izdomāt kaut ko tik absurdu?! Tāpēc jau viņi projām nebrauc – no tādas paradīzes.

Tas ir vienīgais risinājums – ar likuma spēku mest okupantus ārā! Kamēr viņi brādās Latvijas zemi, nekas labs šeit nebūs – ne kultūras, ne tīrības, ne ekonomikas izaugsmes, ne bērnu pabalsti latviešiem, ne pensijas, pilnīgi nekas. Okupanti visu brutāli noēd un izposta valsti. Kamēr viņi ir šeit, nekādu izredžu te nevar būt. Tāpēc latviešiem vienīgā izeja un pienākums – sākt beidzot dekolonizāciju un deokupāciju.

DDD: *Jūs neesat latvietis. No malas raugoties, kādu redzat mūs tautu?*

K.D.: Ikdienā kontaktējot ar diezgan daudziem latviešiem. Ir visādas domas un atrunāšanās, ka 700 gadus latvieši jau tikuši verdzināti un, lai izdzīvotu, visu laiku bijuši spiesti piekāpties u.tml. – mēs esam kulturāla nācija utt. Skaidroju, ka tas nedod nevienam tiesības necīnīties par taisnīgumu. Tas ir vislielākais grēks – necīnīties par taisnīgumu. Vēl jo vairāk tāpēc, ka cietis pašu bērni un mazbērni, tādejādi paši ar to taisām lielu traģēdiju.

Latvieši ir izmisumā, ka nav nedz darba, nedz labklājības. Bet svarīgi ir saprast, ka galvenā problēma latviešu tautai ir tā, ka Latvijā nav latviskas vides. Un tas veicina latviešu došanos no savas valsts prom uz ārzemēm. Jaunietis – ja viņš neprot krievu valodu, tad viņam šeit nav iespēju. Es ikdienā ar to vien cīnos, lai izdzīvotu. Ne tikai privātā firmā man nedod darbu, pat valsts un pašvaldību iestādēs. Man visu laiku draud – ja tu atsakies runāt krieviski, tu šeit nesetrādāsi un nedzīvosi, tu es nacionālists, fašists! Tāda ir mana ikdiena.

Bet visas šīs bezjēdzības cēlonis ir tikai un vienīgi nenovērstās okupācijas sekas. Latvieši baidās vai kautrējas – nezinu, bet tā ir ļoti liela un nepiedodama neizdarība.

*Intervēja
Līga Muzikante*

Kazimīrs Džaparovs piketā

Tas ir vislielākais grēks – necīnīties par taisnīgumu. Vēl jo vairāk tāpēc, ka cietis pašu bērni un mazbērni, tādejādi paši ar to taisām lielu traģēdiju.

Foto: Harālds Elceris

Foto: Harālds Elceris

Foto: Harālds Elceris

PILSONU KONGRESAM – 25

Turpinājums no 1. lpp.

Kā radās Pilsoņu Kongress? Trešās atmodas laika sabiedriskās organizācijas LNNK, “Helsinki-86”, VAK un LTF Radikālā Apvienība radīja Pilsoņu Komiteju Pagaidu sakaru centru. Šī struktūra izveidoja vietējās pilsoņu komitejas, kas 1989. gada pavasarī sāka Latvijas Republikas pilsoņu reģistrāciju. Nepilna gada laikā tika reģistrēti gandrīz 800 000 Latvijas Republikas pilsoņu – par 1918. gada 18. novembrī dibinātās Latvijas Republikas likumīgajiem pilsoņiem tika uzskatīti tikai tie, kuri tādi bija okupācijas brīdī 1940. gada 17. jūnijā, un viņu pēcnācēji.

1990. gadā no 8. aprīļa līdz 23. aprīlim notika Pilsoņu Kongresa vēlēšanas. Tajās piedalījās vairāk nekā 707 000 vēlētāju. 1990. gada 30. aprīli un 1. maijā notikušajā pirmajā sesijā tiesiski ievēlētais Pilsoņu Kongress sevi pasludināja par 1918. gadā proklamētās un starptautiski atzītās valsts pilsoņu pārstāvniecību. Starp citu, Pilsoņu Kongresa delegātu pilnvaru termiņš nav ierobežots, tāpat nav beidzies vēl joprojām.

Pilsoņu Kongresa pirmā sesija lika sasprindzināties Augstākajai Padomei (tajā bija arī 19 Pilsoņu Kongresa delegāti), un 4. maijā tika pieņemta Neatkarības atjaunošanas deklarācija, bet deokupācija, dekolonizācija, deboleševizācija nav veikta vēl joprojām...

PILSONU KONGRESA MĒRĶI NAV SASNIEGTI!

Pilsoņu Kongresa fonda valdes dalībnieka Zigurda Striķa uzruna Pilsoņu Kongresa 25. gadadienā

Labdien cienījamie Pilsoņu Kongresa delegāti un atbalstītāji!

Šodien atskatāmies uz Latvijas Republikas Pilsoņu Kongresa 25 gadiem. Tieši šajā zilē pirms 25 gadiem uz savu pirmo sesiju sanāca Pilsoņu Kongress, kuru radīja Latvijas tauta kā Trešās atmodas vainagojumu, lai starptautiski tiesiskā, parlamentārā ceļā atgūtu savu valsti – 1918. gada 18. novembrī proklamēto Latvijas Republiku. **Pilsoņu Kongresa mērķis bija Latvijas deokupācija, dekolonizācija un deboleševizācija**, lai pēc tam savas pilnvaras nodotu likumīgi ievēlētai Saeimai.

Kad krievvalodīgie politiķi noliedz Latvijas okupācijas faktu, mēs esam pamatoti sašutuši. Bet vai mūsu, latviešu, sabiedrība

ir vienota savā vēstures izpratnē par Trešās atmodas notikumiem? Šobrīd Latvijas sabiedrība ir sašķelta. Kopīga izpratne jāveido, balstoties uz notikumu dalībnieku atmiņām, dokumentālām liecībām un vēsturnieku pētījumiem.

Ilgus gadus Pilsoņu Kongress ir bijis nodots aizmirstībai. Tā vārds rūpīgi svītrots ne tikai no mācību grāmatām, bet arī no intervijām, biogrāfijām un autobiogrāfijām. Mūsu Trešās atmodas vēsture tiek atainota, liekot uz svaru uz Radošo savienību plēnumu, Tautas frontes izveidi, Baltijas ceļu un janvāra barikādēm. Novārtā tiek atstāta Vides aizsardzības kluba, Latvijas Nacionālās neatkarības kustības, Pilsoņu Kongresa, vairāku desmitu Trešās atmodas laika sabiedrisko organizāciju un to rajonu

nodaļu vēstures izpēti. Neraugoties uz to, ka LTF reģistrēto biedru skaits bija 250 000, bet pilsoņu Kongresa reģistrēto Latvijas Republikas pilsoņu skaits – vairāk nekā 800 000, LTF divdesmitpiecgadi svinēja vērienīgi, ar plašu valsts atbalstītu pasākumu programmu 550 tūkstošu latu apmērā, bet līdzīga valsts mēroga Pilsoņu Kongresa gadadienas pasākumu programma ir izpalikusi.

Tomēr pēc Pilsoņu Kongresa fonda ierosinājuma Kultūras ministrija ir nodrošinājusi šodienas sanāksmes norisi, pēc mūsu ierosinājuma Latvijas Vēstures institūts un Latvijas Kara muzejs 29. maijā rīko zinātnisku konferenci, bet Latvijas Nacionālā bibliotēka pēc mūsu ierosinājuma rudenī atklās Pilsoņu Kongresam veltītu izstādi. Aicinu apmeklēt šos gaidāmos pasākumus.

Kā ir izdevies īstenot Pilsoņu Kongresa nospraustos mērķus – deokupāciju, dekolonizāciju un deboleševizāciju?

DEOKUPĀCIJA

Padomju armija it kā tika izvesta. Bet Latvijā palika liels daudzums bijušo Krievijas armijas virsnieku kopā ar ģimenēm. Nav izpildīts pat noslēgtais starpvalstu līgums par 14 000 padomju armijas virsnieku un to ģimenes locekļu izvešanu. Tā ir valsts drošību destabilizējoša pietkā kolonna, kura gatava jebkurā brīdī kļūt par “zaļajiem cilvēciņiem”, kā tas ir noticis Krimā.

DEKOLONIZĀCIJA

Arī dekolonizācija nav veikta. Valsts nav darījusi neko, lai dabūtu prom no Latvijas kaut pusprocentu no tiem, kuri ir nelikumīgi iebrāukuši Latvijā PSRS okupācijas laikā un nav izrādījuši ne mazāko vēlēšanas integritātes. Tieši tādēļ Rīgā pie varas ir prokremliskais “Saskaņas centrs”.

DEBOĻŠEVIZĀCIJA

Kā izdevies veikt deboleševizāciju – atstādināt no varas Komunistiskās partijas funkcionārus un VDK darbiniekus? Tas pat formāli nav veikts. Nav publicēti “čekas maiši”. Toties redzam, ka privatizācijas gaitā ekonomika ir nonākusi to personu rīcībā, kuras saskaņā ar Pilsoņu Kongresa plāniem vajadzēja deboleševizēt un dekolonizēt.

Kāpēc Pilsoņu Kongresa prasības tika ignorētas?

Lai gan L(PS)R Augstākā Padome bija izveidota kā

nelikumīga okupētājvalsts PSRS varas struktūra, tomēr Pilsoņu Kongress pieļāva tādas Augstākās Padomes darbības tiktāl, cik tās bija vērstas uz 18. novembra Latvijas Republikas atjaunošanu. Sākotnēji Pilsoņu Kongress atbalstīja AP 1990. gada 4. maija Neatkarības atjaunošanas deklarāciju, kurā bija noteikts pārejas periods valsts varas *de facto* atjaunošanai.

Tomēr Augstākā Padome pēc savas iniciatīvas faktiskas okupācijas apstākļos sāka izdot likumus jau 1918. gada 18. novembra valsts vārdā, pieņēma lēmumu rīkot 5. Saeimas vēlēšanas un uzsākt Latvijas valstij un pilsoņiem piederošo īpašumu pārdali jeb tā dēvēto privatizāciju. Turklāt ar 1991. gada 21. augusta konstitucionālo likumu “Par Latvijas Republikas valstisko statusu” Augstākā Padome pārtrauca šo pārejas periodu un, uzdodot vēlamo par esošo, būtībā pasludināja, ka Latvijas valsts atjaunošana ir pabeigta.

Līdz ar to Augstākā Padome ignorēja Pilsoņu Kongresa 1. sesijas lēmumu “Par likumīgās valsts varas atjaunošanu Latvijas Republikas teritorijā”, kurā teikts, ka “Latvijas Republikas neatkarība jāatjauno, pārejas periodā starptautiski nosakot okupētas valsts statusu, izveidot okupācijas karaspēku, likvidējot okupācijas sekas un nododot valsts varu Latvijas Republikas konstitucionālajai tautas pārstāvībai Saeimai”.

Faktiski Augstākā Padome ne tikai pārņēma varu, bet arī savā tālākajā attīstībā radīja Latvijas teritorijā citu valsti ar citiem valsts elementiem. Visi 18. novembra Latvijas Republikas konstitūējošie elementi – pilsoņu loks, teritorija un valsts varas organizācija – ir izmainīti.

Kā savos darbos norādījis izcilais Latvijas valststiesību speciālists Kārlis Dišlers, pats galvenais demokrātiskās valsts pamatelements un varas avots ir pilsoņu kopums. Tieši tas tika pārveidots visvairāk – Latvijas pilsonība tika piešķirta agresorvalsts PSRS pilsoņiem, kas okupācijas gados iepludināti Latvijas teritorijā. Pēdējo divdesmit piecu gadu laikā noraidīti visi priekšlikumi okupācijas laikā iebrāukušo personu brīvprātīgas repatriācijas veicināšanai, gluži pretēji – tika radīti mīti par viņu iespējamo integrāciju Latvijas sabiedrībā.

Valsts varas struktūras nerespektēja arī pārējos 18. novembra Latvijas konstitūējošos elementus – Abrenes novads ir atdots Krievijai, no 18. novembra Latvijas likumiem grozītā redakcijā atjaunota tikai Satversme, Saeimas Kārtības rullis, Civillikums un Zemesgrāmatu likums. Pārējie svarīgākie 18. novem-

bra Latvijas likumi aizstāti ar modernizētiem LPSR likumdošanas aktiem.

Atjaunojot Zemesgrāmatu likumu, tika noraidīts priekšlikums atjaunot visus zemesgrāmatu ierakstus, kas bija spēkā pirms okupācijas. **Nemot vērā, ka Augstākā Padome ne tikai patvaļīgi pārstāvēja 18. novembra Latviju, bet savā turpinājumā izmainīja tās pamatelementus, pašlaik nevaram apgalvot, ka 18. novembra Latvija būtu atjaunota.**

Valdības aprindas, kuru kodolu veidoja partija “Latvijas ceļš”, pēc varas pārņemšanas īstenoja politiku, kas bija pretrunā ar Latvijas tautas interesēm. Devīpdesmito gadu sākums iezīmējās ar cenu brīvlaišanu, inflāciju, privātbanku attīstību. “Latvijas ceļa” valdības īstenotais ultraliberālais ekonomikas attīstības modelis, kam raksturīga alkatība un bezatbildība, radīja smagas sociālās sekas visai sabiedrībai. Valsts nevis veicināja kooperāciju, akciju un krājaizdevu sabiedrību veidošanos, bet sekmēja privātbanku attīstību, apgalvojot, ka “tirgus noregulēs visu”. Tie bija gadi, kad Latvija strauji izmira, zaudējot iedzīvotāju skaita ziņā katru gadu pa mazpilsētai. Tautas politisko aktivitāti noslāpēja rūpes par izdzīvošanu. Šādos apstākļos tika veikta privatizācija, vērtīgus, tautsaimniecībai svarīgus objektus nododot nepilsoņu un ārzemnieku rokās.

Tie, kuriem bija nauda, varēja par zemu cenu pirkt privatizācijas sertifikātus un veidot lielas sertifikātu paketes valsts īpašumu privatizācijai. Šāds privatizācijas modelis radīja ļoti dziļu sabiedrības sociālo noslāņošanos un īpašumu nonāksanu ārvalstnieku rokās.

Šķēles pirmās valdības laikā tika pieņemts likums par brīvu zemes tirgu, kas vēlākajos gados radīja priekšnosacījumus nekustamo īpašumu burbuļa attīstībai. Lai gan ekonomisti atzīst, ka ilgtermiņā valstī turīgu padara ražošana, Latvijā visas ekonomiskās izaugsmes iespējas tika saistītas ar nekustamo īpašumu tirgus attīstību.

Vai LR pilsoņiem jāatdod 4. maija republikas parādi?

Sākoties 2008.–2010. gada pasaules finanšu krīzei, Latvijas ekonomika piedzīvoja ļoti dziļu lejupslīdi. Bankrotējušās “Parex bankas” glābšanā valsts ieguldīja vairāk nekā miljardu eiro.

Sakarā ar 4. maija Latvijas valdības nodomu aizņemties 7,5 miljardus eiro, Pilsoņu Kongresa izpildinstitūcija Latvijas Komiteja 2009. gada 18. martā paziņoja, ka neviens Latvijas okupācijas administrācijas pārstāvis nav pilnvarots ņemt aizņēmumus 1918. gada 18. novembrī proklamētās Latvijas Republikas vārdā un ka Latvijas Republikas pilsoņi pēc savas valsts deokupācijas un likumīgās valsts varas atjaunošanas *de facto* šos un visus turpmāk iespējamus līdzīgi radušos parādus neapmaksās. Tieši šādu ceļu gāja Islande, atsakoties glābt svešiniekiem piederošas privātbankas.

Šobrīd Latvijas valdības parāds jau ir 9 miljardi eiro, un vismaz 300 000 iedzīvotāju pārcēlušies uz dzīvi ārzemēs. Tās ir bezatbildīgas saimniekošanas sekas. Jāpiebilst, ka Igaunijā, kur Igaunijas Pilsoņu Kongress iesaistīja pirmskara valsts atjaunošanā, ilgus gadus ir budžets bez deficīta vai pat ar pārpalikumu, bet valsti atstājuši procentuāli divreiz mazāk iedzīvotāju, un tie bijuši galvenokārt bijušās PSRS pilsoņi.

4. maija Latvijas atteikšanās no patstāvīgas finanšu politikas ir viens no neveiksmju cēloņiem. Situācijā, kad naudu emitē privātbankas, Latvija ES spiediena ietekmē ir atteikusi gan no savas valūtas, gan arī no valstij piederošām bankām. Sekas ir tādas, ka rietumvalstu privātās bankas spēj emitēt naudu ātrāk, nekā citas valstis spēj saražot reālas preces un sniegt pakalpojumus. Šī iemesla dēļ valstu valdības grimst arvien dziļākā parādu verdzībā. 4. maija Latvijas valdība ir gājusi starptautisko finanšu institūciju pavadā, kuras īstenojušas jau pārbauzītu paņēmieni – iesaistīt valstis parādos, kuri radušies izbūvējot neražojošus infrastruktūras objektus.

Turpinājums 4. lpp.

PILSONU KONGRESA MĒRĶI NAV SASNIEGTI!

Turpinājums no 3. lpp.

“Cilvēks seko naudai”

Īstenojas princips “Cilvēks seko naudai”, un daudzi dodas dzīvot svešumā, lai spētu atmaksāt mājokļa iegādei ņemtus kredītus. Valstī nav naudas izglītībai, veselības aizsardzībai, zinātnes un ražošanas attīstībai. Valstī turpinās dzīvokļu krīze, kura aizsākās 1944. gadā līdz ar padomju armijas ienākšanu, un jaunajām ģimenēm gluži tāpat kā padomju laikā nav kur dzīvot. Jaunajām ģimenēm būs mājokļi tad, kad valsts attīstīs kooperatīvo celtniecību, atbalstot to ar valsts finanšu institūciju izsniegtiem ilgtermiņa aizdevumiem.

Cik aizsargāti mēs esam pret ārējiem apdraudējumiem?

Ar zemu militārās aizsardzības potenciālu draudošas Krievijas agresijas apstākļos mēs esam atstāti Dieva varā un lielvalstu politiku ziņā.

Eiropu pašlaik apdraud masveida imigrācija pāri Vidusjūrai. Grupējuma “Islama valsts” vadība sola imigrantu plūsmu no Āfrikas un Āzijas uz Eiropu palielināt līdz 1,5 miljoniem gadā. Eiropas Parlamenta prezidents Martins Šulcs ir paziņojis, ka Lat-

par teritoriju, ko apdzīvo sajauktas rases iedzīvotāji – āfrikāņi, aziāti un eiropieši.

Kur stūrē 4. maija Latvijas kuģis?

Pagājušajā gadā Parīzē un Lionā pusmiljons franču demonstrācijā pauda atbalstu tradicionālajai laulībai, iestājoties pret viendzimuma laulību legalizēšanu, tomēr viņu prasības tika ignorētas.

No kurienes rodas šis eiropiešu un Eiropas vērtības apdraudošās tendences? Mēdz teikt, ka zivs pūst no galvas, ar to domājot parlamentu deputātus. Bet faktiski šī puve ir ieperinājusies sociālo zinātņu nozarē. Eiropas universitātēs ir izaudzis tradicionālā marksisma atzars – kultūrmarksisms. Ja klasiskais marksisms pievērsās galvenokārt ekonomikai, tad kultūrmarksisma darbības lauks ir tradicionālās kultūras un dzīvesveida sagrušana. No kultūrmarksisma ir atvasināts politikorekisms, multikulturālisms, nerietumu reliģiju pārākuma sludināšana pār rietumu reliģijām, runas kodi un cenzūra, pretdabiskas seksuālās normas, jaunā jūstība, pret vīriešiem vērstas agresīvas feminisms, balto eiropiešu aizstāšana ar trešās pasaules imigran-

Pēdējo divdesmit piecu gadu laikā noraidīti visi priekšlikumi okupācijas laikā iebrukušo personu brīvprātīgas repatriācijas veicināšanai.

vijai katru gadu vajadzēs uzņemt 1000 imigrantus no Āfrikas.

Dānijas musulmaņi ir paziņojuši, ka Dānija būs pirmā islama valsts Eiropā. Zviedrijā pieņemts likums, kas paredz kriminālatbildību par apgalvojumu, ka Zviedrijā ir pārāk daudz imigrantu. Zviedru laikraksts raksta, ka viņu valstī ir 52 tā dēvētās “no-go” zonas – teritorijas, kur baltajiem ieeja aizliegta, ieskaitot ātro palīdzību, ugunsdzēsējus un policiju. Tajās saimnieko islamistu bandas, kas pārdod narkotiskās vielas. Arī Francijā ir šādas “no-go” zonas. Lielbritānijā, Roterhamā islamistu bandas vairāk nekā 10 gadus veica simtiem balto meiteņu nolaupišanu un izvarošanu, par to politikorektuma vārdā klusējot policijai un sociālajiem darbiniekiem. Britu policijas darbinieks ir izteicies, ka Roterhamas gadījums ir tikai aisberga redzamā daļa.

Rūpīga islama tradīciju izpēte liecina, ka islams un tradicionālās Eiropas vērtības nevar pastāvēt līdzās.

Jau 1925. gadā viens no Eiropas Savienības idejas autoriem grāfs Kalergijs-Kūdenhovs savā darbā “Praktiskais ideālisms” rakstīja, ka Eiropai jāklūst

tiem. Kultūrmarksisti sludina starprasu laulības un starprasu adopciju. Kultūrmarksisma izcelsme saistīta ar tā dēvēto Frankfurtes filozofijas skolu.

Mēs zinām, ka robežsargi sargā robežas, bet ugunsdzēsēji novērš ugunsgrēkus. Gluži tāpat arī sociālajās zinātnēs strādājošajiem vajadzētu sargāt mūsu sabiedrību no ļaunprātīgām teorijām un mācībām. Patiesībā ir citādi. [...] Izsaku pateicību visiem, kas atbalstīja šodienas sanāksmes rīkošanu – Nacionālajai apvienībai, Kultūras ministrijai, Lielās Ģildes darbiniekiem. Pateicos visiem saviem kolēģiem, kuri palīdzēja sanāksmes rīkošanā.

4. maija Latvija šobrīd nav gatava pasargāt tautu no ārējiem draudiem – Krievijas ekspansijas, imigrācijas, Rietumu ultraliberālajām vērtībām.

Aicinu visus apsvērt mūsu iespējas kopīgi darboties Pilsoņu Kongresa mērķu sasniegšanai! Mums vajadzīgs pavērsiens no Latviju divdesmit gadus grāvušajām neoliberālajām vērtībām, kuru iezīme ir alkatība un bezatbildība, uz Pilsoņu Kongresa mērķiem, atjaunojot mums pirms kara piederējušo Latviju.

MUMS IR JĀAIZSTĀV

Turpinājums no 1. lpp.

Kristaps Kašs: Tātad attiecīgi arī jāskaidro ne vien par kara sekām, bet arī par kara sākumu – par pirmajām dienām, kā un kāpēc tas aizsākās.

DDD: Tava iecere bija rīkot 24 stundu garu izglītojošu akciju vietā, kur ik gadu 9. maijā pulcējas kolorado krāsas cilvēki un priecājas par Latvijas okupāciju?

K.K.: Jā, biju iecerējis veidot foto-video izstādi. Uzskatu, ka šādai izstādei ir nepieciešamas vismaz 24 stundas, lai milzīgajam pūlim, kas parasti tajā datumā šo vietu apmeklē, dotu iespēju apskatīt patiesās vēstures skaidrojošos materiālus. Protams, mans mērķis bija arī traucēt Latvijas galvaspilsētā pulcēties un atzīmēt kaut kādu 9. maiju citādāk domājošajiem.

STARP LIKUMU PRETRUNĀM

DDD: Tavuprāt, kādēļ vispār tiek atļauts svinēt 9. maiju, kas patiesībā ir Latvijas okupācijas sākums?

Kristaps Kašs: Kāpēc tādi lembasti ir nepieciešami? Tāpēc, lai tie, kas tikusi Saeimā un Rīgas domē, vismaz formāli izrādītu, ka aizstāv kāda intereses. Ja partijai nav neviena rīcībspējīga ministra, ko tad tā var darīt? Partija sava ziņā var būt nacionāli populistiska, var pacelt nacionālu jautājumu, aizstāvēt krievus vai latviešus, vai ko citu, un tikmēr tikpat labi savā starpā vienoties ar pretējo nometni, ka viens aiziet paprotestēt otra partiju, un otrs atnāk paārdīties uz pirmā pasākumu, tādējādi tiek piesaistīti žurnālisti un sabiedrības uzmanība. Tie muļķīši, kas sēž mājās, neko nedomājot, ātri uzķeras uz šāda trika – lūk, kā mūsējos aizstāv! Un tajā mirklī sāk darboties krievu nacionālais sauklis “Nāših bjut” (“Mūsējos sit”) – pietiek vienam iebļauties, un bars uzreiz skries kauties.

DDD: Atgriežoties pie 9. maija, kad notiks tiesa un kas tai būs jāizlemj?

K.K.: Uzvaras laukumā šajā 9. datumā īstenībā sa-

duras divu likumu normas – ir publisko pasākumu drošības likums (Publisku izklaides un svētku pasākumu drošības likums – red. piez.) un sapulču likums (Likums par sapulcēm, gājieniem un piketiem – red. piez.). Ja attiecībā uz publiskajiem pasākumiem nav ierobežojuma, cik gadus iepriekš to var pieteikt, tad piketiem un gājieniem ir: maksimāli četrus mēnešus pirms plānotā piketa vai gājiena. Savā ziņā tā ir tiesību kolīzija.

Lietas būtība ir tāda, ka pārsūdzība tiesā būs, pirmkārt, lai mēģinātu apturēt šā gada 9. maija okupantu rīkoto pasākumu, otrkārt, lai mēģinātu tikt līdz Satversmes tiesai un tomēr ieviest grozījumus. It kā divi dažādi likumi, bet vienā brīdī tas pats publisko pasākumu drošības likums vienā no pantiem aizskar jautājumu par sapulču likumu – tātad kaut kāda zināma saistība tur ir, un profesionāliem juristiem ir jātiek skaidrībā.

Es domāju, ka tas viennozīmīgi ir Satversmes tiesas jautājums. Un tāpēc jau šis jautājums ir jāsāk virzīt, bet pirmā instance ir Administratīvā rajona tiesa. Tā kā pastāv šī likumu pretruna, un viens likums – publisko pasākumu likums – ir nācis mums par sliktu, aizkavējot mūsu interešu realizāciju, tātad, pirmkārt, jāapstrīd šā likuma normas. Otrkārt, apstrīdēt to mēs nevaram no zila gaisa – vienīgi, vērsoties pret administratīvo aktu, ko Rīgas dome izdevusi par labu biedrībai “9.maijs.lv”.

Tātad principā mēs pārsūdzam nevis mums negatīvo lēmumu, kas pēc likuma ir loģisks, bet gan otru lēmumu, kurš ir daļēji loģisks un daļēji neloģisks. Tiesas sēdes precīzu laiku mēs vēl nezinām, bet varam vien cerēt uz mums piemērotāko brīdi.

NOTIKT VAR VISS...

DDD: Zinu, ka daži mūsu lasītāji jums ir izteikuši priekšlikumu rīkot iecerēto izstādi pie Nacionālās bibliotēkas ēkas.

Kristaps Kašs: Iecere ir laba, bet mēs to nevaram realizēt, jo tas nozīmētu, ka gatavojam rezerves atkāpšanās variantu. Turklāt Nacionālā bibliotēka ir Latvijas prezidentūras Eiropas Padomē galvenā ēka, un drošības iestādes šādu akciju nemaz neatļautu. Tātad mums ir tikai viens ceļš, un tas ir uz priekšu. Vienlaicīgi gan jāatzīst, ka, ņemot vērā arī pastāvošos neizdošanās draudus, mums nav nekādu iebildumu pievienoties

ti atpakaļ... Vai to kāds var mums aizliegt?

LATVIEŠI JOPROJĀM NEAPTVER REALITĀTI

DDD: Tu pieminēji ukraiņus, kuri 9. maijā varētu atbraukt. Tavuprāt, vai šobrīd Ukrainā notiekošais ir līcis Latvijas politiķiem, vienkāršiem iedzīvotājiem beidzot saprast, ka būtībā

Var būt daudzi un dažādi apstākļi dzīvē, bet vienīgais, kas mums ir, tā ir mūsu tauta, mūsu valoda un mūsu zeme. Tas ir vissvarīgākais, kas mums ir. Ja tā vairs nebūs, tad būsīm vergi, kļaidoņi vai vispār vairs nebūsīm.

citu cilvēku rīkotiem alternatīviem, līdzīgās idejās balstītiem pasākumiem citā vietā, lai kas šie cilvēki arī būtu.

Un vēl, ja Rīgas dome neatļauj mums rīkot iepriekš iecerēto akciju, mums joprojām pastāv pulcēšanās brīvība. Šis nekādā gadījumā nav publisks aicinājums kaut ko darīt, bet sazvanīties ar draugiem, sarunāt tikšanos 9. maijā mums neviens nevar aizliegt. Iepriekš sazvanītie cilvēki var ar šo pašu informatīvo materiālu pēkšņi ierasties pie t.s. Uzvaras pieminekļa pusnaktī no 8. maija un 9. maiju un sākt tur uzturēties. Policijai, protams, būs tiesības mūs raidīt projām, bet mēs varam aiziet arī dienas laikā, kad tur ir maksimums ļaužu.

DDD: Jā, nevar jau zināt, kurā brīdī kas var notikt...

K.K.: Tālāk jau vairs nevaram prognozēt, kas var notikt. 9. maijā uz Rīgu var atbraukt cilvēki gan no dažādām Latvijas vietām, gan Igaunijas un Lietuvas, gan arī Ukrainas vai Vācijas, lai paskatītos, kurā vietā tika pakārti ģenerāļi, un vai no to likiem nozagtie zābaki nav atnes-

dzīvojam uz pulvermucas?

Kristaps Kašs: Situācija patiesībā ir ļoti interesanta. Es teiktu, ka lielāki daļai politiķu ir tik labi, ka viņi pat nevēlas aizdomāties par šīm tēmām. Nākamā kategorija šos jautājumus cenšas izmantot savu trūkumu slāpēšanai, pēc vajadzības pauzot vai nepauzot atbalstu ukraiņiem, vai tieši otrādi – teroristiem.

Par sabiedrību runājot – diemžēl izskatās, ka latvieši, kuri ir bijuši ar pārliecību, tādi arī ir palikuši (visticamāk, ka klāt nākuši nedaudzi), savukārt Latvijas nelatviešu vidē šobrīd parādās ekstrēmie okupanti un kolonisti. Un vienlaicīgi parādījušies cilvēki, kuri sāk saprast, kas īsteni notiek Krievijā. Rodas nelatvieši, kuri sāk nevēlēties būt piederīgi tādai Krievijai un būt saistīti ar to. Paziņu lokā man ir tādi, kas pat uzmeklējuši savas latviskās saknes un pateikuši, ka nākamajā pases maiņā viņu tautība būs latvietis.

DDD: Cerams, ka arī domāšanā. Principā šis ir laiks, kad viņi var pieņemt lēmumu – asimilēties vai pamest Latviju.

K.K.: Tieši tā. **DDD:** Politikiķiem patīk spriedelēt par geopolitiski sarežģīto situāciju, par draudiem no kaimiņos esošās Krievijas. Diemžēl neviens nespēj atklāti pateikt, ka ar steigu jāveic dekolonizācija un deokupācija, jo Latvijā ir pārāk daudz naidīgi noskaņoto krievvalodīgo...

K.K.: Tieši tā. Mums viņu ir vismaz ap 270 000...

DDD: Tu runā par tiem, kuri valodas referendumā nobalsoja par krievu valodu kā otro valsts valodu, taču tiem vēl jāpieskaita nepilsoņi, kuri nevarēja balsot, kā arī viņu bērni, kas tiek audzināti līdzīgā garā.

K.K.: Jā. Un vienlaikus nedrīkstam aizmirst par nodevējiem, kolaboracionistiem.

SAVA ZEME UN TAUTA

NEPIECIEŠAMA NEKAVĒJOŠA ASIMILĀCIJA

DDD: *Kāpēc, tavuprāt, mūsu politiķi nerunā par šo problēmu? Vai tās ir bailes, personīgais izdevīgums vai vienkārši mulķība?*

Kristaps Kašs: Cits citu jau tie neizslēdz. Jā, ļoti daudziem ir bailes – kas nu būs, kas nu būs, nupat nāks lielā, varenā Krievija... Nu, varbūt arī nāks, bet varbūt nenāks. Ja nenāks – tādā gadījumā tas nozīmē, ka Krievija jau ir te, šo okupantu veidā.

Man cilvēki, kuri ir iebraukuši no Krievijas un ieguvuši šeit termiņa uzturēšanās atļaujas, kas re-

dziņas, auduši gobelēnus, rakuši zemi u.tml., nevis lauzušies pie varas, nododot savas tautas intereses.

K.K.: Bet ko var gribēt, ja viens kungs ar ļoti skaidru frizūru un labi nostādītu balsi 1986./87. gadā paziņo, ka visus “Helsinki-86” dalībniekus vajag izsūtīt uz Sibīriju, bet dažus gadus vēlāk balso par neatkarību?! Nav daudz jālauza galva, lai saprastu, kas palika pie varas.

DDD: *Vēsturnieks Kanģers, VDK kartotēkas izpētes komisijas vadītājs, sarunā atzina, ka Latvijas problēma ir tā, ka nenotika atklāta sistēmu nomainīšana.*

K.K.: Tieši tā, padomju sistēma nevis tika nomainīta, bet tikai transformēta.

Protams, mans mērķis bija arī traucēt Latvijas galvaspilsētā pulcēties un atzīmēt kaut kādu 9. maiju citādāk domājošajiem.

dzējuši, kādi no Ukrainas kara atgriežas Krievijas pilsoņi, teikuši ir vienu – proti, ka Latvijā deokupācija ir nereāla tikai tādēļ, ka valdošai elitei vispār nekādas intereses par to nav, tiem acīmredzot ir vajadzīgs tikai zināms vergu skaits, kas maksā nodokļus, un tas arī ir viss. Kamēr miers, tikmēr labi, kad nebūs miera, tad visticamāk aizbēgs.

Bet visādā ziņā Latvijā no Krievijas iebraukušie cilvēki atzīst, ka viennozīmīgi ir vajadzīgs piespiedu asimilācijas ceļš. Pirmkārt, nekavējoties jāslēdz visas krievu skolas – nekādu pārejas periodu. To vispār vajadzēja izdarīt jau 90-tajā gadā. Vienlaicīgi zināmā brīdī valstij varbūt vajadzēja mazliet patērēt līdzekļus, mēģinot šos iebraucējus padarīt par Latvijas draugiem, kam arī es zināmā mērā varu piekrist. Principā šādi mēs būtu daudz vairāk līdzekļus ietaupījuši, nekā turpinot uzturēt šīs nelatviskās skolas.

DDD: *Lielā daļa krievvalodīgo kolonistu būtu aizbraukusi, jo viņi negrib asimilēties. Palikušie būtu izdarījuši apzinātu izvēli...*

K.K.: Ja šīs skolas būtu aizslēgtas 90-tajā gadā, tad dažus gadus principā varēja paturēt Latvijas televīzijas otro kanālu, kas kā minimāls piedesmit procentos bija krievvalodīgs, un izveidot Latvijai vēlamu krievvalodīgi runājošu informācio telpu līdz brīdim, kad šie palikušie krievvalodīgie saprot, ka neviens viņus brokastīs ēst netaisās, un viņiem ir iespēja kļūt par mūsu draugiem un lojāliem pilsoņiem – tātad izvēlēties, kur dzīvot un par ko būt.

DDD: *Tagad tiek svinēta 25. gadadiena kopš tā saucamās Latvijas neatkarības atjaunošanas, bet skarbā realitāte aizēno jebkādu svētku sajūtu. Atmodas laika “baļķu nesēji” būtu labāk nokaunējušies – labāk būtu tamborējuši se-*

DDD: *Jā, sarkanā zvaigznīte pārvērtās par auseklīti.*

K.K.: Tur slēpjas lielākā nelaime. Valsts tika nozagta tautai, un ir izaugusi vismaz viena nepatriotiska un nelojāla paaudze. Vai tas ir normāli, ka Rīgas 95. vidusskolā divpadsmitgadīgs bērns nesaprot latviski? Nevis tas, ka viņš nerunā vai slikti runā – bet viņš nesaprot valsts valodu!

DDD: *Tātad viņam arī negribas saprast.*

K.K.: Visticamāk viņam pat neviens nav norādījis, ka pastāv šāda iespēja gribēt un iegūt kārotu. Visas šīs skolas bija jāslēdz.

DDD: *Tu runā par okupantu bērniem, bet kā ir ar latviešu paaudzi? Kā tev liekas, vai latviešu jaunākā paaudze ir aptvērusi patiesību?*

K.K.: Daļa varbūt sāk aptvert, vērojot, kas notiek Ukrainā. Diemžēl saprot tikai mazākā daļa – niecīgs sabiedrības procents. Principā laikam ir jāpiekrīt Bernardam Šovam, ka jebkurā sabiedrībā ap 80–90 procenti cilvēku vispār nedomā – kaut kā dzīvo, kaut kā eksistē, un viss, pārējais viņiem ir vienaldzīgs. Diemžēl ir tā, ka mūsdienās Latvijas sabiedrībā domājošo, kuri grib rīkoties un kaut ko darīt, ir vēl mazāk.

DDD: *Jo lielāka informācijas aprīte un izplatītāka ir t.s. vārda brīvība, jo cilvēki ir nedomājošāki, nezinošāki, glēvāki, bailīgāki, merkantilāki... Vai tas ir kāds paradokss?*

K.K.: Jā, tāds divains paradokss. Ja brīvās tirgus apstākļos konkurence nozīmē ekonomikai labvēlīgas apstākļus izaugsmei, tad vārda brīvība Latvijas gadījumā nav īpaši nākusi par labu. Vārda brīvība, protams, ir laba lieta, ja tā tiktu izmantota mērķim, kas mudina domāt, nevis tieši otrādi.

Kā mums totāli trūkst? Trūkst tā, kas 90-tajos ļoti īsu brīdi gados bija vēro-

jams Krievijā. Tobrīd Krievijā kanāls NTV tiešām bija neatkarīgā televīzija. Un tad bija viss filmu cikls – par Vlasova armiju, NTV bija pirmie, kas uzņēma intervijas ar Viktoru Suvorovu par jautājumiem, kāpēc un kā tad isti sākās Otrais pasaules karš. Bija šī vārda brīvība un tagadnes un pagātnes revizionisms, kad viss tika pārskatīts. Latvijā tas diemžēl nekad tā isti nav bijis.

DDD: *Latvijā tos, kuri centās atklāt patiesību, aplūsināja, pataisīja par ekstrēmistiem, radikāļiem, margināļiem u.tml. Droši vien daļa arī tevi uzskata par naida kurinātāju, jo šajos sarežģītajos ģeopolitiskajos apstākļos mēģini patraucēt okupantu svinības pie Uzvaras pieminekļa...*

K.K.: Vēl pirms pašreizējiem notikumiem Ukrainā jautāju saviem draugiem ukraiņiem, kāda ir situācija Ukrainā. Tie visi man stāstīja: mums jau viss kartībā, visi runā divās valodās. Kad uzdevu jautājumu – kāpēc Kriemā ir Krievijas karabāze? Saņēmu atbildi: viņi mūs aizsargās, mēs naidījam no viņiem saņemsim, un tādā garā. Teicu: tas vienā brīdī slikti beigsies. Tā ir atbilde, kāpēc nesēžu mājās. Ja sēdēšu mājās, pēc tam man būs jāšēž ierakumos kā Jarošam, kuram tagad no aizmugures arī Ukrainas armija nolikusi ložmetējus, lai viņš neiedomātu aiziet uz Kijevu.

Pazīstu kādu Ukrainā dzīvojošu tīrasīņu krievu. Kā viņš man pats atzina, par to visu stāstīt viņam ir kauns, bet pirms pusotra gada viņš ukraiņus, lietumukraiņus ir uzskatījis par fašistiem un izdzimtniekiem, kuri visi ir jānogalina. Tad atnāca Luhanskas tautas republika. Tagad viņš saka, ja būtu pilngadīgs, tad jau sen būtu frontē kopā ar Labējo sektoru un karotu pret Krievijas okupantiem.

Diemžēl daudzi latvieši joprojām nav aptvēruši, cik bīstamā situācijā esam.

GRIBI DZĪVOT MIERĀ, GATAVOJIES KARAM

DDD: *Par ko tu cilvēkiem, kuri nesaprot pašreizējo situāciju, gribētu likt padomāt? Ar ko sākt domāt, pie kā piekerties, lai nonāktu pie tiem pašiem secinājumiem kā tu?*

Kristaps Kašs: Es uzskatu, ka esmu latvietis, pateicoties tam, ka mums bija strēlnieki. Var būt daudzi un dažādi apstākļi dzīvē, bet vienīgais, kas mums ir, tā ir mūsu tauta, mūsu valoda un mūsu zeme. Tas ir vissvarīgākais, kas mums ir. Ja tā vairs nebūs, tad būs vergi, kļaidoņi vai vispār vairs nebūs. Ir vērts aizdomāties, ar kādu tad motivāciju mūsu strēlnieki īsteni gāja karot. Patiesībā ne jau caru viņi aizstāvēja, bet savu zemi. Līdz ar to īsu brīdi arī caru aizstāvēja, bet pēc tam tika no viņa vaļā... Un vai strēlnieki karoja par sarkanajiem? Tikai tik daudz, līdz Ļeņins deva solījumu dot mums pašiem savu zemi – neatkarību.

Mums nav jākaro par svešām vajadzībām un vērtībām. Mums ir jāaizstāv sava zeme, sava tauta, ģimene un pagalmi. Austrumukrainā bija daudzi, kas ticēja, ka ar Krieviju kopā būs labāk. Tagad daudziem no tiem vairs nav nekā. Nav pajumtes, ēdiena, daudziem nav vairs ģimeņu. Ja gribi dzīvot mierā, esi gatavs karam. Mans vienīgais novēlējums cilvēkiem varētu būt: ja negribat karu, tad vismaz domājiet, kas būs un ko darīs, ja sāksies karš. Neviens nav jānogalina, bet ir arī jādara viss, lai nenogalina jūs pašus.

Intervēja Liene Apine

Ja neesi liberasts, (pederasts), tad esi putinists?

Pret invazīvo infekciju jāizturas nopietni!

Andris Klaubergs

Pēdējā laika lielākais *nonsens* un spilgtākā smadzeņu skalošanas izpausme “zilās brālības” propagandistu izpildījumā ir šāda: ja gluži tāpat kā vecs, mazizglītotais krievs esi **pret** ES&ASV liberālās demokrātijas dižāko “vērtību” – pederastiju un svētās govys statusā iecelto homoseksuālismu –, tad neapšaubāmi esi **par** Putinu un viņa piekopto *rašisma* politiku.

Diemžēl vērojams, ka šāda demagoģija rod arvien auglīgāku augsni perversijas transformācijā par ikdienišķu normu, jo gribam taču būt progresīvi, demokrātiski, tolerantī un inteligenti eiropieši, bet... vai laicīgi attapsimies ja jau pakāpeniski un nemanāmi būsīm kļuvuši par bezprincipu kosmopolitiskiem, degradētiem deģenerātiem?

Šajā sakarā lietderīgi būtu izplatīt aicinājumu attiecībā uz drīzumā Rīgā gaidāmo, aizbildņu, patieso saimnieku un noteicēju uzspiesto eiropaidu. Visi tie, kuri uzturēsies šo homiķu pasākumu apkārtnē, tiek aicināti sejai priekšā aizsiet marles pārsējus; kuriem ir – uzlikt respiratorus vai uzvilkt gāzmaskas, lai tādējādi demonstrētu savu attieksmi: nicinājumu un riebumu (neizpelnoties administratīvo sodu) gan pret šiem uzspiedējiem un to vietvaras pakalpiņiem, gan pret praida dalībniekiem jeb infekciozu sērgu izplatošiem “spītāligajiem” smerdeļiem.

Pret invazīvo infekciju ir jāizturas nopietni un atbildīgi – un jāliek šķēršļi tās izplatībai.

Ventspilnieku apsveikums “DDD” 13. gadskārtā

No mazas dzirksts ir izaugusi liesma,
Un Jaunā gaitā tautai ceļu šķir.
Bet Rīta balsi ceļas Ugunsdziesma,
Jo gara Dailei brīves spārni ir.

Tā mūsu “DDD” jau gadu gaitā,
Ir ieminusi Gaismas ceļu šo.
Tā pagurt nedomā, bet soli raitā –
Uz priekšu vien – lai nav mums guļošo!

Steidzīte

No sirds paldies sakām un apsveicam mūsu laikrakstu “DDD” Dzimšanas dienā! Avīzes ir nākušas un gājušas, bet “DDD” jau dzīvo 13 gadus.

Paldies arī visiem lasītājiem, rakstītājiem un runātājiem!

Lai visi Labie un Augstie spēki ir ar Jums arī turpmāk!

“DDD” lasītāji Ventspilī

**LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam “DDD”**

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)
**Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);
konts: LV40HABA0551034053378**

“Heteroseksuāli”, “homoseksuāli”... KAS TIE TĀDI?

Guntars Baikovs

Luterāņu mācītājs
Austrālijā

Turpinājums no
iepriekšējā numura

ESMU PRET “HETERO- SEKSUĀLIEM”

2. daļa Kāpēc homoseksuāļu cīņa par tiesībām ir nolemta neveiksmei

Milzīgi naudas un enerģijas resursi pēdējo pārdesmit gadu laikā ir iztērēti, lai visā Rietumu pasaulē valodas līmenī nostiprinātu šīs absurdas “hetero-homo” kategorijas un pierādītu, ka seksuālā tieksme pret savu dzimumu ir “acīmredzami dabiska lieta”.

Tā kā šī iniciatīva izmanto to pašu “apspiesto atbrīvošanas principu”, kāda tiek likta lietā, cīnoties pret rasu vai dzimuma diskrimināciju, tās panākumi ir patiesi pārsteidzoši. Šodien par “homo” brīvību un tiesībām ir gatavi cīnīties ne tikai šīs iekāres upuri, bet arī liela daļa sabiedrības, kuri paši ir brīvi no šīm iekārēm. Viltīgās atbrīvošanas, brīvības un tiesību retorikas samusināti viņi domā cīnāties par taisnu lietu, neapzinādamies, ka liekulīgu saukļu aizsegā notiek cīņā par netiklības vairošanu un vi-

Melīga un primitīva pieeja, bet laikam jau esam tādu pelnījuši, ja reiz tik daudzi uz tās uzķeras. Tādējādi pārdesmit gadu laikā ir panākts, ka lielā daļā Rietumu sabiedrības viendzimuma attiecības tiek uzskatītas par normālām (tā taču esot identitāte), turklāt tās dažādā veidā tiek legalizētas likumdošanas līmenī. Bet ar to nepietiek.

KATRS NETIKUMS CĪNĀS PAR SAVU EKSISTENCI

Tādēļ vispirms jājautā, kāpēc vispār šī homoseksuāļu cīņa par savām tiesībām notiek? Pastāv *garīgs princips*, kuru ir svarīgi saprast, lai skaidri ieraudzītu, kas šodien notiek Rietumu sabiedrībā. Vienkāršoti varam sacīt, ka katrs netikums cīnās par savu eksistenci trīs pakāpēs.

Pirmā, tas lūdz to pieciest. **“Ļaujiet mums būt, neesiet bargi pret mums.”**

Otrā, tas pieprasa vienlīdzību ar pareizo. **“Mums ir tādas pašas tiesības, kā citiem.”**

Trešā, tas pasludina sevi par normu un agresīvi cīnās, lai iznīcinātu tikumu. **“Jūs visi darīsi, kā mēs.”** Netikums nevar pieciest, ja paralēli pastāv tikums. Tā arī šis netikums nevar paciest, ka paralēli pastāv tradicionālās laulības un ģimenes.

Svarīgi ir tas, ka pat tad, ja visi cilvēki tiktu piespiesti atzīt, ka viendzimuma attiecības ir labas, pat tad, ja homoseksuāļu tiesības tiktu nostiprinātas likumdošanā, pat tad, ja tradicionālā laulība starp vienu vīrieti un vienu sievieti tiktu ar likumu aizliegta, viņu cīņa tomēr būtu zaudēta.

saš sabiedrības postīšanu.

Šī retorika ir diezgan vienkārša, tiklīdz to saprot. No vienas puses ar sabiedrību tiek manipulēts, apelējot pie taisnības, brīvības, mīlestības, progresā, līdztiesības utt. vērtībām. Kurš gan varētu pret tām iebilst?! No otras puses, katrs, kurš uzdriktas šos melus atmākot, tiek saukāts par “liekuli”, “tumsu”, “fundamentālistu”, utt. Kurš gan vēlas tikt ieskaitīts šādās kategorijās?!

Tā, no vienas puses, netiklība un perversijas tiek iepakotas kā progress, brīvība, taisnība, lai nav jārunā par netirību, bet var cīnīties par cildenām vērtībām. No otras puses, tā kā atbilst uz atmākojošo kritiku nav, katrs, kurš iestājas pret šo postu, tiek vienkārši saukāts par visa labā, gaišā un progresīvā pretinieku.

Kā daudzi homoseksuāļu aktivisti ir publiski atzinuši, viņu gala mērķis ir *laulības institūcijas pilnīga iznīcināšana*. Sapro-tiet, tas ir mērķis – nekas mazāks. Ja lūkojamies uz tendencēm ASV likumdošanā, var šķist, ka drīz šis mērķis, vismaz likumdošanas līmenī, varētu tikt sasniegts.

Bet te nu mēs nonākam pie šo aktivistu lielākās problēmas, pie atbildes uz jautājumu: kāpēc homoseksuāļu cīņa nolemta sakāvei? Pie šīs nepārvaramās problēmas, pie klints, pret kuru sašķīdīs viņu kuģis. Šī problēma nav ārpusē, sabiedrībā, bet gan viņos pašos, viņu sirdīs, viņu cilvēcībā. To var saukt par sirdsapziņu, par radišanas kārtību, par sirdis un dabā ierakstītajiem Dieva likumiem. Nav tik svarīgi, kā to saucam.

Svarīgi ir tas, ka pat tad,

ja visi cilvēki tiktu piespiesti atzīt, ka viendzimuma attiecības ir labas, pat tad, ja homoseksuāļu tiesības tiktu nostiprinātas likumdošanā, pat tad, ja tradicionālā laulība starp vienu vīrieti un vienu sievieti tiktu ar likumu aizliegta, viņu cīņa tomēr būtu zaudēta. Jo tā nav cīņa nedz pret sabiedrību, nedz pret likumiem, tā ir cīņa pret Dievu Radītāju. Jeb, ja vēlaties, cīņa pret cilvēka dabu. Pret to, kas mēs kā cilvēki esam kā bioloģiskas un sociālas būtnes.

Pat, ja visa pasaule sacīs “jā” netikumam, Radītāja balss mūsu sirdīs un Viņa dizains mūsu ķermeņos sacīs “nē”. Un Dieva “nē” ir daudz, daudz skaļāks nekā visu cilvēku “jā”, kopā ņemot. Šajā kontekstā nav svarīgi, vai kāds tic Dievam un kādam dievam, – formula vīrietis+sieviete=laulība ir realitāte, kuru nav iespējams mainīt. Pasaule nepielāgojas individa vēlmēm. Ko sēsiet, to plausiet.

Tragiskais šajā jau iepriekš zaudētajā ziņā ir tas, ka, protams, visi cilvēki grib būt laimīgi, grib būt pieņemti, grib ģimenes attiecības, arī sava dzimuma iekāres pārņemtie var gribēt rūpēties par bērniem. Taču, kamēr viņi turpinās nostāties pret Radītāja kārtību, nekas labs nesanāks. Nebūs miera, nebūs laimes, nebūs papildījuma. Nebūs savu bērnu. Visas šīs brīnīšķās dāvanas Radītājs rezervējis laulības attiecībām: viena vīrieša un vienas sievietes attiecībām. Nav cilvēku varā to mainīt.

KURŠ GAN NOVĒLĒS TĀDU LIKTENI?

Vairākās Rietumu valstīs, kurās progresā un brīvības saukļu pavadībā viendzimuma attiecības akceptējusi gan sabiedrības, gan arī tās nostiprinātas likumdošanas līmenī, nu jau iespējams izvērtēt kādu “svētību” tas nesis šiem cilvēkiem. Var redzēt, kaš tiek plauts.

Šī iekāre iznīcina, un tas parādās viendzimuma attiecības praktizējošo vidū tādos statistiski aprakstāmos fenomenos kā ievērojami isāks dzīves ilgums, daudz augstāks pašnāvību, STS saslimstības, vardarbības, depresiju, izvarošanu, alkohola un narkotiku atkarību skaits, dažādu medicīnisko un psiholoģisko problēmu nastas, utt.

Man tuvs draugs, mācītājs Austrālijas baznīcā, ilgāku laiku savā mājā uzņēma un rūpējās par kādu paziņu, pustumā homoseksuāli. Skaistie gadi bija aiz muguras, un nevienam nevajadzīgs, iekāres, depresijas un fēcū nesaturēšanas nomocīts, viņš vadīja savas dienas. Kā mans draugs to aprakstīja, šis homoseksuālis ir bijis vis-žēlojamākais cilvēks, kādu viņš jebkad saticis. Katru reizi, kad viņš

redzējis šo paziņu, viņam gribējies viņu apkāpt un dāvēt viņam kaut nedaudz mīlestības. Kurš gan tādu likteni var novēlēt saviem līdzcilvēkiem? Kura valdība var būt tik bezatbildīga, lai, sekas apzinoties, grūtu postā savus pilsoņus?

Jo ilgāk homoseksuāļu aktivisti turpinās iet šo ceļu, jo nelaimīgāki viņi būs. Tiek izcīnīta viena lieta, bet laimes nav. Vilšanās un izmisums pieaug. Tiek izcīnīta nākošā. Nu būs laime. Nē. Rūgtums un sāpes aug augumā. Cīņa turpinās. Cīņa, kura jau no paša sākuma lemta sāpīgai sakāvei. Upuru skaits pieaug, bet laimes kā nav tā nav. Kaut šie cilvēki nāktu pie prāta!

KĀ VARAM PALĪDZĒT MALDOS IESTIGUŠAJIEM

Mums ir jāpalīdz cilvēkiem, kas ir visdažādāko seksuālo iekāru varā, par to nav šaubu. Sliktākais, ko varam viņiem nodarīt ir sacīt “jā” netikumam, kas viņus pazudina, un atbalstīt šo netikumu kā tikumu.

Dažas idejas, kā varam palīdzēt:

- *Jāmaina valodas lietojums.* Par seksualitāti jārunā laulības un netiklības kategorijās. Jāmāca visai sabiedrībai, īpaši jauniešiem, ka nav tāda fenomena kā seksuālā orientācija, neeksistē tāda heteroseksuāļu un homoseksuāļu identitāte. Kā arī jāmāca, kādas neizbēgamas sekas uz turpmāko dzīvi atstāj netiklība, lai kādā formā tā arī būtu.

- *Jāstiprina pamati – laulība un ģimene.* Kopš agrīna vecuma visos līmeņos un visos veidos jāstiprina, jāveicina un jāatbalsta tradicionālās (t.i. dabiskās) laulības un ģimenes. Tieši ģimenē piedzīvotas kņopas attiecības, vardarbība, sāpes un pāridarījumi visbiežāk pagrūž cilvēkus gan meklēt laimi

netradicionālā veidā, gan nodoties jebkāda veida netiklībai. No otras puses, nekam nav stiprāka ietekme kā vecāku pozitīvajam piemēram un pamācībām.

- *Rādīsim labus piemērus.* Ikviens cilvēks ilgojas pēc laimes, prieka un miera piepildītas dzīves. Ja varam rādīt labus piemērus laulības un ģimenes dzīvei un mācīt, kāda ir Dieva iecere vīriešu un sieviešu attiecībām, tad agrāk vai vēlāk tas nesis labus augļus, gan audzinot jaunos, gan atgriežot uz ceļa noklaidušos.

- *Mīlēsim līdzcilvēkus.* Būsim reālisti, ir grūti atteikties no kaut kā svarīga. Vismaz dažiem sava dzimuma seksuālā pievilcība nav izdomāta lieta, un seksuālā iekāre ir ļoti spēcīga. Tas pats attiecas arī uz iekāri pret pretējo dzimumu. Lai pasargātu cilvēku no netiklības, ir jādod vietā kaut kas vēl svarīgāks. Dāvājiet šiem cilvēkiem savu draudzību, atbalstu, beznosacījuma mīlestību, vediet viņus pie

kas atbalsta un veicina seksuālos grēkus (vai tās būtu viendzimuma attiecības, vai netiklība pretējā dzimuma pārstāvju starpā, kā piemēram, atbalstot kopdzīvi bez laulības), jo tie tikai dos lielāku varu grēkiem, kuru gūstā cilvēki atrodas, padarīs viņu nastas vēl smagākas un postu dziļāku.

- *Aizlūgsim.* Kā visiem kārdinājumiem, arī seksuālo kārdinājumu pamatā ir garīga realitāte. Ar pamācību un problēmas apzināšanos var būt par maz. Lūgsim pēc Svētā Gara atjaunojošā un šķīstījošā spēka, ļausimies lai Kristus asinis mazgā mūs no visa ļaunā un dāvā patiesu brīvību.

NOBEIGUMĀ

Vienmēr atcerēsimies, ka ikviens cilvēks ir radīts pēc Dieva tēla un līdzības, bezgalīgi vērts Radītāja acīs. Par ikvienu cilvēku Dieva Dēls Jēzus Kristus ir izlējis savas asinis un atdevis savu dzīvību, lai atpestītu

Homoseksuāļu cīņa turpinās. Cīņa, kura jau no paša sākuma lemta sāpīgai sakāvei. Upuru skaits pieaug, bet laimes kā nav tā nav. Kaut šie cilvēki nāktu pie prāta!

Kristus un draudzēs, lai šīs Dieva dāvanas kļūtu svarīgākas nekā postošās kārības.

- *Radīsim vidi,* kas nemudina ļauties seksuāla rakstura kārībām, bet māca atbildīgi gatavoties dzīves svarīgākajām lomām, laulībai un vecāku pienākumiem. Šis gan ir smags punkts, jo prasa iekļaušanos valsts līmenī. Tas skar skolas, TV, medijus, utt. Jādomā kā atbrīvoties no netiklības visas mūsu kultūras līmenī.

- *Nekādā gadījumā nedrīkst pieņemt likumus,*

viņu no grēka un atvērtu durvis uz Dieva mūžības valstību.

Šādai izpratnei ir jānosaka arī mūsu attieksme pret līdzcilvēkiem. Ja viņi ir dārgi Trīsvienīgajam Dievam, viņiem jābūt dārgiem arī mums. Lai cik ļoti paša un citu grēka sakropļots būtu cilvēks, Svētais Gars spēj mainīt ne tikai mūsu domas un emocijas, bet arī mūsu sirdis un mūsu vēlmes. Tā ir mūsu ticība un cerība, tā lai dod spēku šajā nepārastajā laikā.

Esiet gudri, mīlie tautieši, esiet gudri!

“CIĀNAS GUDRO PROTOKOLI” – mistifikācija vai drauds?

Agris Dzenis

brīvvēsturnieks

Turpinājums no iepriekšējā numura

GALVENAIS IEROCIS – PŪLA SKAUDĪBA UN NAIDS

Gudro politisko panākumu ķīla ir pastāvīgs nemiers un naids, kas tiek radīti un uzturēti gan šķiru, gan valstu un tautu starpā. Ar visdažādākā mēroga konfliktiem *goji* tiek sašķelti un novājināti. *Ciānas Gudro* ciņa par vispasaules varu ir visai nainākā, kādu pieredzējusi pasaule, tomēr tā tiek izcīnīta vienīgi ar *goju* rokām.

Eiropas monarhijās tika īstenota valdnieka atšķelšana no tautas ar korumpētu ierēdņu palīdzību: “Valdnieku aizsedz viņa pārstāvis, kas mulķo tautu, aizraujoties ar savu nekontrolējamo un bezatbildīgo varu. Valdnieki, kuriem laupīta pieeja tautai, vairs nevar ar to vienoties.” Līdz ar to strauji zuda valdnieku autoritāte tautās, kas savukārt radīja priekšnoteikumus revolūcijām un valsts apvērsumiem.

Tajā pašā laikā ar ekonomisku manipulāciju palīdzību sabiedrība tika sašķelta savstarpēji naidīgās šķirās: daudzos nabadzīgos proletāriešos un nedaudzos bagātos uzņēmējos: “Nabadzība tautu ir piekalusi smagam darbam spēcīgāk nekā verdzība un dzimtbūšana. No nabadzības nav iespējams atrauties.” Nabadzībā slīgstošais strādnieku pūlis, kurā tiek kultivēts naids un skaudība pret bagātajiem, bija *Gudro* karaspēks cīņā pret monarhijām: “Mēs izliksimies par strādnieku glābēju no nabadzības, kad piedāvāsim viņam stāties mūsu karapulkā – sociālistu, anarhistu, komunāru rindās.” “Ar nabadzību un skaudību naidu, kas rodas no tās, mēs virzām pūlus un ar viņu rokām aizmēžam tos, kas mums traucē.” “Ar zelta palīdzību izraisījuši vispārēju ekonomisku krīzi, mēs izmetīsim ielās strādnieku pūlus vienlaicīgi visā Eiropā. Šie pūli ar baudu metīsies izliet asinis tiem, kurus viņi savā tumsonībā apskauž kopš bērnības un kuru mantu viņi tad varēs laupīt.”

Monarhiju sagraušana un valsts iekārtu nomaiņa uz tā dēvēto demokrātismu un liberālismu tomēr nenesīs gaidīto uzplaukumu un saskaņu. Saskaņā ar *Gudro* nodomiem, demokrātija tikai padziļinās šķelšanos sabiedrībā: “Partiju sašķeltība tās visas ir nodevusi mūsu rīcībā, jo tām, lai īstenotu sāncensīgo cīņu, vajadzīga nauda, bet tā visa ir mūsu rokās.”

Goju vairākumam smags darbs kā dzīves nepieciešamība pastāvēs arī demokrātiskajās un liberālajās sabiedrībās. Gan darbs, gan piedāvātās izklaides un kaislības novirzīs *goju* uzmanību no *Gudro* politiskajām intrigām.

Ja kāda valsts izrādītu pretestību *Gudro* plāniem, viņu arsenālā paredzēts izprovocēt karš no kaimiņvalstu puses. “Bet, ja arī kaimiņi noskaņoti pret mums, jādod pretspars ar vispārēju karu.”

Vispārēja naida un nesaskaņu sistēmā ieklausies arī antisemitisms, kas, kā ciniski apgalvo *Gudrie*, “ir radīts pēc mūsu vajadzības un rīkojuma, jo tas nepieciešams mūsu mazāko brāļu pārvaldīšanai.”

KAUJAS LAUKS – EKONOMIKAS JOMA

Gudro izdomātās politiskās ekonomijas teorijas par valdnieku ir padarījušas kapitālu, līdz ar to politikās un ekonomiskās norises ir savstarpēji cieši saistītas, un ar ekonomisku manipulāciju palīdzību viegli iespējams ietekmēt politiku.

Kā galveno priekšnoteikumu *goju* ekonomiskās sagraušanai *Gudrie* min spēcīgas tieksmes pēc greznības attīstīšanu *goju* vidū, kas veicinās kapitāla bezjēdzīgu izšķērdēšanu. *gojus* jānovirza uz rūpniecību un tirdzniecību, lai nācījas meklētu tikai pašlabumu, ieslīgtu savstarpējas konkurences cīņā un nepamanītu kopīgo ienaidnieku. Lai koncentrētu kapitālu *Gudro* rokās, jāizveido milzīgi monopoli, vispirms panākot kapitāla uzkrāšanas un plūsmas ierobežojumu likvidēšanu.

Par efektīvāko valstu pakļaušanas līdzekli *Gudrie* uzskata valstu ārējos aizņēmumus: “Ekonomiskās krīzes *goju* vidū esam veikuši ar naudas izņemšanu no apgrozības un valstu ārējiem aizņēmumiem. Saprātīgas nodokļu politikas vietā bezsmadzeņu *goji* piekritī aizņēmumiem, kurus ar procentiem vienlīdz būs jāatdod no pavalstnieku kabatām. Īstais valsts valdītājs bija un ir valdības kreditors.” Ekonomiskie ligumi un parādu saistības veido timekli, ar kuru *Gudrie* ir saistījuši visas valdības, izliekoties par tādām, kas rūpējas par valstu uzplaukumu un labklājību.

Nodokļus no nabagajiem *Gudrie* uzskata par revolūcijas sēklu un kaitējumu valstij, “kas zaudē lielo,

dzenoties pēc sīkā”. Par valstijvisizdevīgāko *Gudrie* atzīst progresīvo ienākuma nodokli, kas tiks ieviests arī *Ciānas ķēniņa valstī*.

Ciņa politiskajā un ekonomiskajā jomā, kas caurauž visu sabiedrību, kā arī kapitāla centralizēšana ir *Ciānas ķēniņa valsts* rašanās priekšnoteikums: “Saspringta cīņa par virsroku, triecieni ekonomiskajā dzīvē radīs un jau ir radījuši vilušas, aukstas un bezsirdīgas sabiedrības. Šīs sabiedrības pilnībā novērsīsies no augstākās politikas un reliģijas. To vadītājs būs tikai aprēķins, respektīvi, zelts, kuru viņi dievinās to materiālo baudu dēļ, ko tas var sniegt. Lūk, tad, nevis kalpošanas labajam dēļ, pat nevis sabiedrības dēļ, bet tikai naida pret privilēģijaiem dēļ *goju* zemākās klases sekos mums cīņā pret mūsu konkurentiem uz varu – *goju* intelligentiem.”

KAD DEMOKRĀTIJA KĻŪS ABSURDA...

Demokrātiskā iekārta laika gaitā tiks diskreditēta, padarīta par smieklīgu un absurdu. Tas sabiedrībā izraisīs pilnīgu vienaldzību pret politiku – tāda ir *Gudro* plāna daļa, kuras īstenošanās ir skaidri vērojama mūsdienās. Mūdienu sabiedrības politiskā pasivitāte ir krasā pret-runā ar demokrātijas jeb tautvaldības ideju.

Haotiskums, sarežģītība un pretrunas politikā izraisīs sabiedrības riebumu pret politiku kā tādu: “Lai sagrābtu savās rokās sabiedrisko domu, to jāapjucina, izraisot tik daudz pretrunīgu viedokļu no dažādām pusēm, kamēr *goji* apmaldīsies to labirintā un sapratīs, ka labāk ir būt bez jebkāda viedokļa politikas jautājumos, kas patiesībā sabiedrībai arī nav jāpārzina.”

Riebumu pret demokrātiju veicina likumdošana, kas tiek padarīta nesaprotama un pretrunīga ar birokrātu komentāru skaidrojumu palīdzību: “Pāri pastāvošajiem likumiem, tos būtiski neizmaiņot, bet tikai izkropļojot ar pretrunīgiem izskaidrojumiem, esam radījuši kaut ko grandiozu rezultātu ziņā. Šie rezultāti pirmkārt izpaužas tādējādi, ka izskaidrojumi nomaskēja likumus, bet tad arī pavisam aizsedza tos no valdības skatieniem ar neiespējamību izprast tādu samudzinātu likumdošanu.”

Valdību nākšanu pie varas nosaka nevis tautas griba, bet *Gudro* rokās esošais visspēcīgais līdzeklis – nauda. Atbildīgos posteņus demokrātiskās valsts valdībās *Gudrie* ir paredzējuši tautā nepopulārām personām, kuru pagātnē turklāt ir kāds neatklāts noziegums, lai nepaklau-

sības gadījumā varētu piedraudēt ar tā publiskošanu. Neraugoties uz posteņu ļaunprātīgu izmantošanu savtīgās interesēs, demoralizētā tauta ciena šādus politiķus viņu veiklo blēdību dēļ: “Neliēti, neliēti, bet – cik veikli!”

Galvenās figūras *Gudro* kontrolētajās demokrātiskajās valstīs būs “valdības karikatūras” – no pūļa nākuši prezidenti – marionetes, kuru pagātne ir apraipīta ar neatklātām tumšām lietām. *Gudrie* plānoja šiem ielikteņiem piešķirt tiesības pasludināt karastāvokli, vienlaicīgi līdz minimumam samazinot tautas pārstāvju skaitu parlamentos. Tas būs pārejas stāvoklis pirms *Ciānas ķēniņa valstības* nodibināšanas.

...NĀKS CIĀNAS DESPOTA VALSTĪBA

Viltus demokrātijas un nesaskaņu haosā turpināsies *Ciānas Gudro* veiktā pārvaldes un sabiedriskās domas kontroles centralizācija. *goju* pūlis tiks mocīts ne tikai ar rasu, tautu un reliģiju konfliktiem, bet arī ar noziedzību, speciāli izraisītu badu un slimībām. Upuri no “lopu sēklas – *goju*” vidus netiks ņemti vērā.

Kad visatļautība un anarhija sasniegs savu kulmināciju, *Gudrie* nāks atklātībā kā pasaules glābēji no pašu izraisītajām nelaimēm: “Mūsu Patvaldnieka laiks pienāks, kad tautas, ko būs izmocijušas nebūšanas un mūsu sarīkotā valdītāju nepastāvība, kliegs “Novāciet viņus! Un dodiet mums vienu vispasaules valdnieku, kurš iznīcinās nesaskaņu cēloņus – robežas, reliģijas, valstu intereses, kurš dotu mums mieru, ko mums nespēj dot mūsu valdītāji un pārstāvji!” Tad *Ciānas ķēniņu* labprātīgi ievēlēs vispasaules pūlis.”

Ciānas ķēniņa vispasaules vara būs supertotalitārisms, kas izpaužies kā visu cilvēka dzīves sfēru regulēšana un kontrolēšana. Kontrolēšana tiks veikta, trešdaļai sabiedrības izsekojot pārējos un ziņojot par katru pretošanās pazīmi valdībai: “Tad spiegošana nebūs kauna, bet goda lieta, bet nepamatoti ziņojumi tiks stingri sodīti.” Īpaši stingri tiks kontrolēta administrācija, ierēdņi par nepakļaušanos vai nolaidību saņems bargus sodus. Visas slepenās biedrības tiks aizliegtas, pretinieki un noziedznieki tiks arestēti pie pirmajām aizdomām un sodīti ar nāvi. Lai attaisnotu policeiskās kontroles pastiprināšanu, tiks inscinēti nemieri.

Par savas valdības centru *Gudrie* bija iecerējuši Eiropu. *Ciānas ķēniņu*, kurš apvienos gan vispasaules laicīgo, gan garīgo varu, tauta redzēs kā gā-

dīgu tēvu, kurš publiski uzstāsies tautas priekšā, nemanāmu slepeno agentu ielenkts. Izglītības iestāžu programmās dominēs valdnieka personības kulta un “nākotnes programma”, kas nomainīs pagātnes izzināšanu.

Valdniekus un trojmantniekus sagatavos *Ciānas Gudro* elite – “daži *Dāvida sēklas* dzimtas locekļi”, izraugoties tos nevis pēc izcelšanās, bet spējām: “*Izraēļa ķēniņam* jābūt neloķamam, stingram līdz cietirdībai, bezkaislīgam, it īpaši brīvam no saldkaules, lai dzīvnieciskie instinkti nepakļautu viņa prātu. Valdniekam jābūt pilnīgi perfektam.” Ar šo “pārcilvēka” ideāla aprakstu arī beidzas atklātībā nonākušais *Protokolu* fragments.

CIĀNAS GUDRO IDEJAS DZĪVO UN UZVAR!

Ja arī pieņem, ka *Protokoli* ir veikls safabricējums, tā autoram vajadzēja būt izcilam pravietim, jo *Gudro* iecerēs 20. gadsimta gaitā ir īstenojušās un turpina īstenoties ar atbaidošu precizitāti. Nav īpaši jāiedziļinās pasaules politiskajās ekonomiskajās un kultūras norisēs, lai to saprastu. Ekonomikas un politikas globalizācija, finanšu un politikas sviru nokļūšana neliela personu loka rokās, apziņas manipulācijas ar masu saziņas līdzekļu palīdzību, apzināti izprovocēti globāla mēroga kari, sabiedrības demoralizācija un interešu sašaurināšana līdz materiālo vajadzību apmierināšanai, nesaskaņas ne tikai tautu un reliģiju, bet arī vecuma grupu un dzimumu starpā, valstu ekonomiskās neatkarības zaudēšana un iekļaušana lielās politekonomiskās apvienībās ir tikai spilgtākie piemēri pasaules finanšu elites varaskāres uzvaras gājienam. Pasaulē jau ir piedzīvojusi divus *Ciānas ķēniņa valstības* dibināšanas mēģinājumus – staļinisko un hitlerisko totalitārismu. Tehnoloģiju attīstīšanās, ko pūlis uzskata par progresu, nav atrisinājusi nabadzības problēmu, toties ir paplašinājusi manipulāciju iespējas ar apziņu.

Vairāki slepeno organizāciju pētnieki ir secinājuši, ka reālā vara pasaulē ir koncentrējusies aptuveni 300 personu – pasaules finansu un politiskās elites – rokās. Šīs slepenās vispasaules valdības, kurā apvienojušās vairākas senās slepenās organizācijas, mērķis ir *Jaunā Pasau-*

les Kārtība – vara, kas ir identiska *Gudro* plānotajai *Ciānas ķēniņa valstībai*. Gan *Pasaules Valdnieki*, gan no viņiem atkarīgie sīkāka ranga politiķi stingri pieturas pie *Ciānas Gudro* pamatpostulāta “Politikai nav nekā kopīga ar morāli”.

2001. gada 11. septembrī ASV prezidents Dž. Bušs izteicās, ka karš pret Irāku tiek veikts ar mērķi nodibināt *jaunu pasaules kārtību*. Šim izteikumam retais pievērša uzmanību, tomēr notikumu tālākā attīstība liecina, ka iebrukums Irākā ir tikai sākums apzināti provocētai cīņai starp Rietumu un musulmaņu civilizāciju. *Ciānas Gudro* īstenotā konfliktu stratēģija līdz ar to iegūs globālus mērogus.

Jau tagad ir skaidrs, ka “cīņas pret terorismu” aizsegā starptautisko apvienību biedriem ir iespējams gan pastiprināt policejisko kontroli pašu zemēs, gan uzbrukt jebkurai valstij, pasludinot to par “terorisma atbalstītāju”. Starpcivilizāciju konflikts var izraisīt tāda mēroga ciešanas, ka globālo masu mediju apstrādātā pūļa apziņa būs gatava piedāvāt vispasaules valdnieka kroni “miera nesējam”.

Protokolu ideju tālāka īstenošana rada nopietnus draudus gan individualitātes brīvībai, gan demokrātijai un cilvēcībai.

Kā iespējams atbrīvoties no slepenās vispasaules valdības ietekmes? Nenolie dzami, liela daļa tā saucamās sabiedrības masu kultūras un priekšmetu kulta ietekmē jau ir padarīta par vienaldzīgiem biorobotiem. Tiem, kuriem individuālā brīvība, miers un saskaņa vēl ir vērtība, jāielāgama *Ciānas Gudro* panākumu vai neveiksmju atslēga ir iedarbošanās uz konkrētās personas morālajām vērtībām un tieksmēm. Ja cilvēks savu brīvību un garīgumu ir gatavs pārdot par sadzīves ērtībām, kā arī par iespēju apmierināt varas, mantas un baudas kāri, tad *Ciānas Gudro* tiksmināšanās par “*goju* stulbumu” un liksmošana par *Ciānas ķēniņa valstības* tuvumu ir pamatota.

“*Goji* ir aunu bars, bet mēs viņiem esam vilki. Vai varat iedomāties, kas notiek, ja vilks iekļūst aitu kūti?” vaicā *Gudrie*. Mums ir jāpavaicā sev, kas esam – auni vai tomēr brīvi cilvēki, dievišķas būtnes, kas spēj pašas veidot savu likteni, dzīvot mierā un saskaņā ar citu cilvēku brīvību?

Katram ir dota personiskās izvēles iespēja un prāts, lai prognozētu izvēles rezultātus.

PUNKTU UZ "I" UZLIEKOT...

Vilhelms Ļuta

ekonomikas maģistrs

Pirms kara Latvija bija stabila nacionāla valsts. Tai nebija raksturīgas nacionālas ķildas. Cittautieši toreiz bez ierunām pakļāvās latviskai kārtībai. Taču okupācija šo idilli apgrīēja kājām gaisā. Kremļa rusifikatori Latvijā ar steigu izveidoja daudzskaitlīgu krievu kopienu ar kolonizatoru tiesībām.

Šī kopiena diemžēl turpina pastāvēt arī atjaunotajā Latvijā. Pusmiljons bijušo misionāru vēl arvien mūsu valsti uzskata par savu koloniju, stāv un krīt par krievu valodu, par krievu skolām, par krievu ticību.

Var teikt, ka ideoloģiskajā ziņā Latvijā ir izveidojusies kara situācija. 60 procentiem iedzīvotāju ir normāla vēstures izpratne, bet 40 procentiem – ačgārņa. Vieni okupāciju atzīst; otri to noliedz.

Krievvalodīgie Latvijā grib justies kā nācija, bet nesaņem, ka tas nav iespējams. Viena no galvenajām nācijas pazīmēm ir tās etniskā teritorija. Ārpus šīs teritorijas nācijas locekļi zaudē nācijas statusu. Tas nozīmē, ka, piemēram, vāciešu nācija ir tika Vācijā, itāļu – Itālijā, krievu – Krievijā. Ārpus savas etniskās teritorijas vācieši, itāļi un krievi ir tikai mazākumtautība, kurai jāievēro attiecīgās valsts likumi, jāatzīst pamatnācijas tiesības.

Krievvalodīgie nereti aizrunājas par vienlīdzību starp nāciju un mazākumtautībām. Tas ir pilnīgs absurds! Tad jau var apgalvot, ka melns ir balts un otrādi.

Ir arī naivi priekšlikumi – Latvijā izveidot par daudz-nacionālu valsti. Taču tas nav iespējams. Tikai kolonizatoru zemes, tādas kā, piemēram, bijusi PSRS, var būt daudz-nacionālas.

Mūsu varneši nemitīgi kladzina par tautību labu sadzīvošanu, par integrāciju. Diemžēl šīs runas ir pupu mizu vērtas. Realitātē integrācija notiek pretējā virzienā. Krievu ipatsvars valstī ir 26%, bet krievu valodas lietotāju areāls aizsniedz līdz 37%. Rīgā krievvalodīgo ipatsvars pārsniedz pat 55%. Pārkrievošanās process valstī norit trīskārt straujāk nekā iekļaušanās latviešu sabiedrībā.

Lielu ļaunumu valstij nodarīja pārmērīgi iecietīgais naturalizācijas process. Pilsonība tika piešķirta pat tiem, kas neprot latviešu valodu, tiem, kas nīst Latviju. Valodu referendumā ceturtdaļa pilsoņu būtībā nobalsoja pret Satversmi. Arī Saeimas vēlēšanās šī pati krievvalodīgo pilsoņu daļa balsos tikai par krievu partijām, svītrojot no sarakstiem latviskos uzvārdus.

Cilvēkiem, protams, ir tiesības izraudzīties zemi, kur dzīvot, bet šai zemei neviens nevar atņemt tiesības izraudzīties, kurus no šiem gribētājiem apmesties uz dzīvi pieņemt vai nepieņemt šajā zemē. Iebraucēji ar savām personiskajām tiesībām nevar nostāties pret nācijas likumīgajām tiesībām.

Jāņem vērā, ka ieceļotāji visbiežāk ir traģiskas personības, kas zaudējušas tēvzemes izjūtu un vairs neilgojas pēc savas dzimtenes. Vēdera tiesības šie ļautiņi tur augstāk par dvēseles prasībām. Pieredze liecina, ka apmešanās vietas meklētāji reti ir ieceļošanas zemes patrioti. Mainoties situācijai, šie klejotāji ir potenciāli izceļotāji. Piešķirt pilsonību ieceļotājiem ir liels risks.

Latvijā uz dzīvi apmetušies 270 tūkstoši ieceļotāju, kas dzimuši Krievijā un bijušajās PSRS republikās. Kas zina, cik šo ļaužu vidū ir laimes meklētāju, cik tā saucamo “zaļo cilvēciņu”.

Skaidrs ir viens, Latvija šobrīd ir ļoti nedroša valsts. Krievijas iebrukuma gadījumā vairums krievvalodīgo Putinu sagaidītu ar ziediem.

Ir pienācis pēdējais laiks Saeimai ķerties pie savas sen pieņemtās Deklarācijas par Latvijas okupāciju izpildes un likvidēt okupācijas sekas.

LATVIEŠU TAUTAS POLITISKĀ VĒSTURE (īsais kurss)

Alfrēds Ābele

Kibernētiskis-sistēmanalītiskis
Grāmatu “Par tautu”
un “Par valsti” autors

*Ir ļoti svarīgi zināt un
saprast latviešu tautas
patieso vēsturi, jo tikai tad
latvieši var ko mainīt savā
liktenī.*

*Turpinājums no
iepriekšējā numura*

PAR VALSTS IEDZĪVOTĀJU SASTĀVU

Saistībā ar pastāvīgām demogrāfiskās situācijas izmaiņām Latvijas teritorijā tās iedzīvotājiem, īpaši latviešiem, jāzina patiesība par pasaulē pieņemto valsts iedzīvotāju struktūras klasifikāciju – jo īpaši tāpēc, ka Latvijā valdošā Gorbunova hunta, ar Latvijas Universitātes pasniedzēju “zinātnisko” atbalstu, šajā jomā pastāvīgi veic dažādus šmugulus, informatīvos noziegumus.

Valsts iedzīvotāji ir saimnieciskais jēdziens. Valsti dzīvo, tās iedzīvotāju sastāvā var būt: pavalstnieki, ārvalstnieki, nelegāļi un bezvalstnieki.

Pavalstnieki ir teritorijas pastāvīgie iedzīvotāji jeb iedzimtjie. Tos pasaules praksē ir pieņemts uzskatīt par attiecīgās zemes-teritorijas saimniecisko sastāvdaļu. Tie, kopā ar zemi-teritoriju, tās dzīvi un dabas bagātībām, veido it kā vienu veselu dabas objektu. Saka arī: *Latvijas valsts piederīgie*, ar to pasvītrojot šo iedzimto piederību pie Latvijas zemes, vienalga, kāda valsts tajā valda.

Ārvalstnieki ir valstī ar tās atļauju ieceļojuši un tās uz dzīvi apmetušies svešu valstu pavalstnieki.

Nelegāļi ir valstī bez tās atļaujas ieceļojuši un

uz dzīvi apmetušies svešu (zināmu vai nezināmu) valstu pavalstnieki. Valsts nedrīkst nelegāļus, kuriem ir zināms īpašnieks – ārvalsts –, bez tās atļaujas, padarīt par saviem pavalstniekiem, izsniedzot tiem valsts pases. Tāda darbība nozīmētu zagšanu, bet kura valsts gan labprātīgi atteiksies no sava īpašuma! Un, ja atteiksies, tad ar tālejošu nolūku!

Bezvalstnieki ir valstī dzimušie nelegāļu pēcnācēji. Tiem nav starptautiskās tiesības nofiksēts īpašnieks-piederība. Un starptautiskās organizācijas cīnās, lai pasaulē tādu bezvalstnieku būtu pēc iespējas mazāk.

Pilsonība ir politiekonomisks (varas valsti) jēdziens. Valsts pilsonis, faktiski valsts kā objekta subjekts, ir tāda persona, ar kuru esošā valsts vara dalās īpašuma tiesībās uz šo valsti kā objektu. Tikai no esošās varas ir atkarīgs, kam tā vēl grib piešķirt vai atņemt pilsonību.

Par LR pilsoņiem LR vara, ja tā grib dalīties savā laupījumā – īpašumā, var padarīt kaut vai visus afrikāņus, ja tie to nems pretī, neatkarīgi no viņu dzīves vietas! Bet par Latvijas pavalstniekiem var būt tikai Latvijas zemes auglis – tās iedzimtie pamatiedzīvotāji. Vēstures gaitā varas Latvijā var mainīties, un tās arī mainījās, taču cilvēks, kas dzimis kā Latvijas pavalstnieks, paliek Latvijas pavalstnieks pat tad, ja

pēcāk dzīvo ārzemēs un ir citas valsts pilsonis.

PAVALSTNIEKS UN PILSONIS

Ja pavalstniecība kā piederība pie noteiktas zemes-teritorijas katram cilvēkam ir obligāta (nevar taču viņš karāties gaisā?), tad pilsonība nav obligāta (viņu var nepielaist pie varas, viņš var arī pats negribēt to)! Šajā sakarā ANO Ģenerālās Asamblejas 1948. gada 10. decembra “Vispārējās cilvēku tiesību deklarācijas” latviskotā varianta 15. pantā teiktais: “Katram cilvēkam ir tiesības uz pilsonību” ir muļķība! Droši vien, domāts bija, ka “ir tiesības uz pavalstniecību”, bet kļūda radusies, tulkojot un angļu valodas vārdu nabadzības dēļ.

Monarhijās pilsoņu var nebūt, pietiek ar pavalstniekiem. Republikās (valstīs ar vēlētu valsts varu) gan pilsoņi ir obligāti, bet nav obligāti visiem pavalstniekiem būt pilsoņiem. Vispār ar šiem jēdzieniem notiek dažādas manipulācijas. *Valsts pilsoņu kopumam jeb valsts subjektam* nav speciāla apzīmējuma, un dažkārt visai nekorekti un negodīgi tas tiek nomainīts ar etniskiem jēdzieniem: vārdu “tauta” vai pat “nācija”. Dažkārt tiek lietoti tādi neko konkrētu neizsakoši apzīmējumi kā pilsoniskā sabiedrība un politiskā nācija. Kāda valsts varas uzurpētāju kliķei var būt izde-

vīgi vienlīdzīgot pavalstniekus ar pilsoņiem, lai aiz it kā *pilsoniskās sabiedrības*, faktiski neaktīva un valstiskā prātā tumša pūļa, maskētu savu valsts varas prihvatizāciju. Piemēram, Padomju Savienībā, pie tās visā pasaulē sakarīgākās 1936. gada (Staļina) Konstitūcijas tā sauktie pilsoņi nekādi varneši nebija, istam pilsoņu statusam atbilda tikai kompartijas biedri. Latvijā pašlaik aiz demokrātijas aizsega tiek realizēts kas līdzīgs.

Latviešu ģimene, likumīgi ieceļojusi Īrijā, savu Latvijas pavalstniecību saglabā uz visu mūžu, bet viņu Īrijā dzimušie bērni, kā šīs zemes augļi, iegūst Īrijas pavalstniecību (iegūst dzimtenes vai vecāku dzimtenes pavalstniecību, to nosaka Īrijas likumi). Zviedrija latviešu leģionārus-bēgļus Padomju Savienībai pēc kara izdeva nevis kā kara gūstekņus (vāciešus neizdeva), bet kā PSRS pavalstniekus, ar to atzīstot PSRS tiesības uz Latvijas teritoriju. Padomju Savienībai šie latviešu leģionāri bija svešai varai uzticību zvērējuši PSRS pavalstnieki. Ar saviem pavalstniekiem valsts nedrīkst vienpersoniski izrīkoties, piemēriem, izsūtīt no valsts, nesaņemot uzņēmējvalsts piekrišanu. Citādi neviena valsts cietums nebūvētu, bet savus noziedzniekus iztrenkātu pa visu pasauli.

Turpmāk vēl...

VAI IESKAŅA NIRNBERGAI-2?

Jūlijs Augusts Trops

Jau gandrīz gadu kara noziedznieks V. Putins ar savām bandām plašina impēriju uz ukraiņu tautas (ne piektā kolonna!) rēķina, bet pasaule – ES, ASV u.c. Rietumvalstis – ļaujās “apčakarēties” no Kremļa-Maskavas puses. Nu, gluži tāpat kā Jaltā – tautu bende Staļins “apčakarēja” ASV un Anglijas liderus. Tiesa gan, pēcāk, kad Krievija ar vispasaules komunistiskās “paradīzes” lozungu centās aprīt pasauli, Čērčila kungs atzina, ka nokauta neistā cūka. Verdžibā nonākušajām tautām Baltijā u.c. no tā gan labuma nebija, jo istā cūka bija dzīva un turpināja savus cūciskos darbus.

Lai gan vēsture atkārtojas, tas viss ir ne tikai kļūdu atkārtojums, bet arī iespējas došana, atgādinājuma paušana, ka pa vecam VAIRAS NEDRĪKST! Vai 21. gadsimta lielvaras, kuras ir Ukrainas pusē, izšķirsies rīcībā “pa jaunam” un piebeigs Krievijas imperiālistisko ļaunumu?

Taču viss ir tautu (vai pūļa) rokās.

Vai zeme, kura pasaulei deva Gaismas godināšanas ideju – Mācības autoru Nikolaju Rērihu – neattapsies? Kad arī mēs, latvieši (ne kangari, ne okupanti, ne kolonisti) un Latvijai isteni uzticīgie cittautieši, beidzot celsim saulītē Rērihu? Rēriha ideju kopējs Rihards Rudzītis savā grāmatā “Nikolajs Rērihs – kultūras ceļvedis” raksta: “Augstākās kultūras ideāli jau visur ir identiski, ne okeāni, ne kalni nevar kavēt cilvēces draudzīgo centienus.”

Kavēt to visu var tikai antikultūras aklums. Un tas vēl darbojas – neviens neredz (neapstiprina) krievu bandu un ieroču esamību Ukrainā. Neviens nerunā par piekto kolonnu, kura savus briesmu darbus gatava darīt ne tikai Ukrainā... Taču tas nevar vilkties bezgalīgi – ja bija Nirnberga-1, būs arī Nirnberga-2.

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2015

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA “Latgales druka”*,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2